

DIOCESE OF TIRUNELVELI
BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH
PUNE

பெதஸ்தா பேசுகிறது

GOD'S PROMISE FOR THIS MONTH

"நீதிமான் பனையைப்போல் செழித்து, லீபனோனிலுள்ள கேதுருவைப்போல் வளருவான்." - சங்கீதம் 92:12

MESSAGE FOR THE MONTH

Blessing in the name of the Lord Almighty and Savior Jesus Christ. With our oneness the Church is growing day by day and we were able to celebrate "Childers Sunday", I thank God for all the grace he is showering on us.

This month's program:

- Youth Sunday (24th Sep)
- Family Day (30th Sep)
- Harvest Festival (1st Oct)

Family day & Harvest festival will be presided by our Bishop of Tirunelveli **The Rt.Rev.Dr.J.J. Christdoss.**

Your valuable participation is required, come and be blessed.

Psalms 92:12(KJV) "*The righteous shall flourish like the palm tree: he shall grow like a cedar in Lebanon*"

Who have ever believes that Christ, as died for him is called **righteous**, so we are the righteous called by Lord by his grace and not by our goodwill.

There are two trees mentioned in the verse and God tries to bless us like this, but why by these trees?

Palm Tree (Dates tree) – Grows in extreme heat, as the heat increases the number of fruits will increase from 200 to 7000dates.

Cedar in Lebanon – Grows in extreme cold, grows till a height of 140feet, depth of 180feet; branches reach up to 80feet and trunk measures up to 40feet in diameter.

Whenever heated problems and shivering situation happen in our life, we shouldn't get carried away. Many situations/problems are allowed by God for us to flourish and grow. Don't worry about it, God will not leave you to fall into this or be trapped into it.

But the wicked might grow but that is for a short duration (Psalms 92:7(KJV) "*When the wicked spring as the grass, and when all the workers of iniquity do flourish; it is that they shall be destroyed forever*")

Wicked are compared with the grass and righteous are compared with Dates & Cedar in Lebanon. Your situation may not be good now but change the way of your thinking, Lord is with you and He will make you to embellishment.

நேர்மையாளர் பேரிச்சை மரமெனச் செழித்தோங்குவார்: லெபனோனின் கேதுரு மரமெனத் தழைத்து வளர்வார்.

-சங்கீதம் 92:12 – Tamil Common

www.csitamilchurchpune.org

contactus@csitamilchurchpune.org

DIOCESE OF TIRUNELVELI
BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH
PUNE

STORY FOR THE MONTH

Robert Moffat (1795-1883): Pioneer missionary and linguist in southern Africa

I want to tell you the story of a young man who played a very great role in the country of South Africa. It all started farther north of the equator than Cape Town is south. It was in Scotland. An old village pastor was questioned by the deacons of his church: Why had there been no growth in the church, no new members? It seemed the work of the church, if not going backwards was at least at a standstill. They were about to dismiss the pastor and call a new one. The deacons said to the old pastor, "No one has come to Christ through your ministry in the past year." His reply: "Yea, it has been a lean year, but what about wee Bobby?." The deacons had forgotten about the young lad who had come to Christ that year.

Wee Bobby was from a poor but devout Christian family. Some time after his conversion, there was a mission meeting in that village church. An offering was taken. When the offering basket came to wee Bobby, he told the usher to put it on the floor. "I have nothing to give to God but myself," and so saying stepped into the plate with his bare feet.

Bobby really meant it when he gave himself to God for His service. He had little opportunity for education, and as an early teenager was apprenticed as a gardener. He learned to love this work and later in life he was called "God's Gardener." It was in his late teens that he was attracted to a notice of a mission speaker at a church in a nearby village. Although the date was past, he went to talk with the pastor of that church and began to think more seriously on the great task of missions.

In due time, he volunteered to be a missionary. After a short term of missionary training, he along with another young couple left England October 1816 for their respective fields of labor. Robert Moffat went to Cape Town. He was just 21 years old.

The other couple sailed on to the South Sea Islands. John Williams was only 20. Both of these couples did great exploits for Christ. Almost three years later, the daughter of Moffat's former employer traveled to South Africa, and

they were married in Cape town in December 1819. Robert and Mary Moffat served together for 50 years.

Wee Bobby became the outstanding missionary to South Africa—Dr. Robert Moffat, who spent the next 52 years of his life at Kuruman. He used his gardening skills to benefit the tribal people there, but much more importantly, he preached Jesus Christ and translated the Bible into that tribal language.

John Williams was also used mightily of God in the South Sea Islands. He was eventually martyred for the cause of Christ—killed and eaten by the cannibals of Erromanga

These men were faithful and committed to the cause of Jesus Christ. Moffat served seven years before he had the joy of seeing the first convert come to Christ. It was many years before there was a real turning to Christ among the people to whom he was ministering. During that time he mastered the language and began his lifelong translation work. In due time, he printed the whole Bible in the local tribal language.

He had a profound influence on his own family. Son John Moffat returned to Africa as a missionary. His daughter Mary became the wife of the renowned David Livingstone. Through his influence, many others went to the mission fields of the world—not just Africa alone. He took one furlough in 52 years of service.

Why do I tell you this story? One young lad from a poor family with little formal education, but who gave himself without reservation to Christ, was used of God to do mighty things of eternal value. What could God do with your life? [John 6:1-14]. This event is recorded in all four Gospels, so it is intended to teach us a great lesson. A lad gave what he had, and this was mightily used of Christ. We need to come to Christ, give Him our all. He'll take it and multiply it for His glory.

www.csitamilchurchpune.org

contactus@csitamilchurchpune.org

DIOCESE OF TIRUNELVELI
BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH
PUNE

BIRTH OF A SONG

(Rev. Richard Blanchard – “Fill my cup, Lord”)

“As if you could kill time without injuring eternity,” wrote Thoreau in Walden. But sometimes God takes the time we sought to kill and by a kind of quiet miracle turns it into something that will live forever.

In 1953 the Rev. Richard Blanchard (1925-2004) was waiting for a couple to arrive for pre-marital counseling at Wesley Church in Coral Gables, Florida. They were late, and he was annoyed. He told his secretary he would wait thirty minutes, then he would leave. Instead of fuming, he went to a Sunday school classroom and began to doodle on the piano to kill time.

“Quite often I will play around with a song idea in my mind,” he said in a newspaper interview for the Miami Herald. “All of a sudden it will gel. A few of my songs have been given to me by the Lord. It took only six minutes to think up the words of ‘Fill my Cup, Lord.’ I was finished with the music in another 20 minutes. There have been a few moments in my life when things have come from God. There is no other way to explain them.” (richardblanchardmusic.com).

Blanchard’s method of composition was to write the words to his pieces after developing a thought or reading Scripture, and then to write the music “by ear” to fit the words rather than composing the melody on paper. His music combines the chords and harmonies of the Big Band era with the Christian message of southern gospel music.

Published in 1959 (1964 according to the Richard Blanchard Music site), “Fill My Cup, Lord” quickly became a gospel music hit across the country. It is Blanchard’s most famous composition. The United Methodist Hymnal of 1989 includes only the hymn’s refrain. This always disappointed Blanchard. But the refrain became enormously popular as a choral response for Communion. After Blanchard’s death in 2004, Blanchard’s wife and others petitioned for the complete hymn’s inclusion, and all three stanzas were eventually published along with the familiar chorus in Worship & Song in 2011 (McIntyre, “Fill My Cup”).

The first stanza takes the image of the filled cup to a very specific biblical story, Jesus’ encounter with the Samaritan woman at Jacob’s well in Sychar (John 4:5-42). In the context of this story, what was published as a refrain in The United Methodist Hymnal takes on a deeper meaning, reminding us of the woman’s history, her questions, her perplexity, and her conversion. She had been seeking lasting joy, but like many, her search had taken her to all the wrong places. Using the image of the well’s water, Jesus promises something more: “Everyone who drinks of this water will be thirsty again, but those who drink of the water that I will give them will never be thirsty. The water that I will give will become in them a spring of water gushing up to eternal life” (John 4:14-15, NRSV).

The second stanza expands the focus from the woman at the well to “millions in this world who are craving / The pleasure earthy things afford”; the final stanza directly addresses the individual still hungry even after all the things the world can give.

Blanchard’s parents were Methodist missionaries in China, where he was born in 1925. When the family returned to the United States, he grew up in Depression-era Indiana, then came south to North Carolina, where his father was an Army chaplain during World War II. Blanchard attended Davidson College and graduated from Mercer University. He met his wife, Anne, who was a student at Wesleyan College in Macon. He then went to seminary at the Candler School of Theology. Ordained an elder in 1950, he transferred from the North Georgia Conference to the Florida Conference, serving United Methodist congregations there until his retirement in 1988.

Blanchard’s own cup was not filled with sweetness. A lung condition required two surgeries and left him with one-third of normal lung capacity. His son, Richard, was left a quadriplegic at seventeen after an accident. And after Blanchard and his wife moved to North Carolina in 2000 to be near their three grown children, they experienced

www.csitamilchurchpune.org
contactus@csitamilchurchpune.org

DIOCESE OF TIRUNELVELI BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH PUNE

their son's death and the fatal illness of one of their daughters.

Nevertheless, during his forty-year ministry, Blanchard composed dozens of gospel hymns, wrote a musical about Francis of Assisi, produced a regular newspaper column, wrote a biography of Bishop John Branscomb, and launched a popular television ministry in the Miami area.

Fill my cup, Lord

1) Like the woman at the well, I was seeking
For things that could not satisfy,
And then I heard my Savior speaking—
"Draw from My well that never shall run dry."

*Fill my cup, Lord;
I lift it up Lord;
Come and quench this thirsting of my soul.
Bread of Heaven, feed me till I want no more.
Fill my cup, fill it up and make me whole.*

2) There are millions in this world who are seeking
For pleasures earthly goods afford.
But none can match the wondrous treasure
That I find in Jesus Christ my Lord.

3) So my brother if the things that this world gives you
Leave hungers that won't pass away,
My blessed Lord will come and save you
If you kneel to Him and humbly pray—

ARTICLES FOR THE MONTH

ஆதியாகமத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள தேவ அன்பு

- சகரியா பூணன்

ஈசாக்கு ஆபிரகாமின் நேசக்குமாரன் என்றழைக்கப்படும் இடத்தில்தான் (ஆதியாகமம் 22:2 – ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில், ஆபிரகாமால் அன்புகூரப்பட்ட ஒரே மகன் என்று சொல்லப்படுகின்றது) அன்பு என்னும் வார்த்தையானது ஆதியாகமம் புத்தகத்தில் முதன்முதலில் இடம் பெறுகின்றது. அதைத் தொடர்ந்து வரும் வசனங்களில், ஆபிரகாம், ஈசாக்கைப் பலிபீடத்தின்மீது பலியிடும் காட்சியானது, நம்முடைய பாவங்களுக்காக, தேவன், தமது ஒரே பேறான குமாரனை பலியாக ஒப்புக் பார்க்கும்போது கொடுத்த அந்தக் கல்வாரியை மிகத் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இதன் பிரகாரமாகப், 2-ஆம் வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அன்பு என்னும் வார்த்தையானது, பிதாவாகிய தேவன், தமது குமாரனாகிய கிறிஸ்து மீது கொண்டிருந்த அன்பிற்கு அடையாளமாகவே சொல்லப்படுகின்றது. ஆதியாகமத்தில், இரண்டாம் தடவையாக “அன்பு” என்னும் வார்த்தையானது ஆதியாகமம் 24:67-ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது ஈசாக்கு ரெபெக்காளிடத்தில் காட்டிய அன்பாக, கணவன் மனைவிமீது காட்டிய அன்பாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த இடத்திலும், தொடர்ந்துவரும் வசனங்களிலும், கிறிஸ்து சபையின்மீது கொண்டுள்ள அன்பை மிக அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில் இவ்விரு கருத்துக்களும், யோவான் 15:9 -ல் ஒருங்கிணைத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. “பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறது போல (ஆதியாகமம் 22:2 –ல் மகன்மீது காட்டப்படும் தகப்பனின் அன்பு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது போல), நானும் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறேன் (ஆதியாகமம் 24:67 –ல், மணவாளன் தன் மணவாட்டிமீது காட்டும் அன்பிற்கு இணையாக கிறிஸ்துவின் அன்பு ஒரு பாவியின் மீது காட்டப்படுவதாக உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது). இப்படியாக, பழைய ஏற்பாட்டை ஓர் ஆய்விற்குட்படுத்தினாலும், அங்கேயும் தேவன் மனிதன் மீது கொண்டுள்ள அனல்மிகு அன்பானது பிரதிபலிப்பதைக் காண முடியும்.

ஆதலால், ஆதியாகமம் 24 -ல், ஈசாக்கு, ரெபெக்காள் ஆகியோருக்கிடையில் இருந்த உறவைப் பற்றிய நிழலாட்டமான படத்தை வைத்து, தேவன் நம்மீது கொண்டுள்ள பெரிதான அன்பின் பண்பு இயல்புகளை காணலாம். தேவன் நம்மீது எவ்வளவாய் அன்பு பாராட்டியிருக்கிறார் என்பதைப் பற்றி அவர் நமக்குச் சொல்லுகின்ற வேளையில், கணவன்-மனைவி அன்பையே அவர் முன்வைத்துப் பேசுவது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. இப்பூமியிலுள்ள அனைத்து வகையான உறவுகளிலும், கணவன் மனைவிக்கிடையே உள்ள ஐக்கியமே மிகவும் நெருக்கமானதாகும். இந்த உதாரணத்தைப் பல இடங்களுக்குப் பயன்படுத்துவது ஞானமில்லாத செயலாக இருந்த போதிலும், தேவன் காண்பித்த இந்த உதாரணமானது, புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதியில், எபேசியர் 5:21-23 -ல் உள்ள வசனங்களில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அங்கு ஆண்டவர் நம் ஒவ்வொருவருடனும்

www.csitamilchurchpune.org

contactus@csitamilchurchpune.org

DIOCESE OF TIRUNELVELI BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH PUNE

தனிப்பட்டவிதத்தில் நெருக்கமாக இருக்க விரும்புவதும், நாம் அவருடன் நெருக்கமாக ஐக்கியம் கொள்ள வேண்டுமென அவர் விரும்புவதும் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆதியாகமம் 24 -ல், மனுஷனோடு அத்தகைய உறவை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற ஒரு தெய்வீகத் தேடலை நம்மால் ஓர் உருவகமாகக் காண முடிகிறது. இங்கு ஆபிரகாம், பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஒப்பனையாகவும், ஆபிரகாமின் வேலைக்காரன் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு ஒப்பனையாகவும், ஈசாக்கு தேவக் குமாரசனுக்கு ஒப்பனையாகவும், அந்நிய தேசத்திலிருந்த ரெபெக்காள், பரிசுத்த ஆவியால் தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்பட்டு குமாரசனுக்காக ஆதாயம் பண்ணப்பட வேண்டிய மீட்கப்படாத மனிதனுக்கு ஒப்பனையாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆபிரகாமின் வேலைக்காரனுடைய மனோபாவம் (இந்தப் பணியைப் பொறுத்தவரை அவன் ஆபிரகாம், ஈசாக்கு ஆகிய இருவரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறான்), ஈசாக்கு ரெபெக்காளிடத்தில் காட்டிய மனோபாவம் ஆகியவற்றின் மூலமாக கிறிஸ்துவானவர் நம்மீது காட்டும் அன்பை நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

முதலாவதாக, ஆபிரகாமின் வேலைக்காரன், தன்னுடைய எஜமானின் ஐஸ்வரியத்திலிருந்து ரெபெக்காளுக்குப் பரிசளிப்பதைப் பார்க்கிறோம் (ஆதி 24:22,53). தேவனுடைய இருதயத்தை அறிந்து கொள்ளத்தக்க உணர்வை இது நமக்குத் தருகிறது. அவர் நம்மிடத்தில் வரும்போது, நம்மிடமிருந்து எதையுமே எதிர்பார்க்காமல், முதலாவதாக அவர் நமக்குக் கொடுக்கிறார். ஒரு நல்ல புருஷனானவன், எவ்வாறு தன்னிடத்திலுள்ளதையெல்லாம் தன்னுடைய மனைவிக்குக் கொடுக்கிறானோ, அவ்வாறே நம்முடைய ஆண்டவரும் அவரிடத்திலுள்ளதையெல்லாம் நம்முடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறார். நாம் நம்மை ஆண்டவருக்கு முற்றிலுமாக ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டால், அவர் நம்மிடமிருந்து ஏகப்பட்ட காரியங்களை எதிர்பார்த்து, நம்மை ஒரு பரிதாபமான நிலைக்குத் தள்ளிவிடுவார் என்பதே இன்று அநேகருடைய எண்ணமாக இருக்கின்றது. நாம் இவ்வாறான எண்ணங்களுக்கு, வார்த்தை வடிவம் கொடுக்காவிட்டாலும், இவ்விதமான காரணத்தின் நிமித்தமே, பிசாசானவன் தான் நம்மிடத்தில் உள்ளதையெல்லாம் திருடி கொள்கிறான் என்று இயேசுவானவர் உறுதியாக சொல்லிருந்தும் நிபந்தனையற்ற ஒப்புவித்தலிருந்து பின்வாங்குகிறவர்களாய் இருக்கின்றோம். (யோவான் 10:10). ஆனால் இதை விசுவாசிக்கிறார்களும் மிகச் சொற்பமானவர்களே. கர்த்தராகிய இயேசு, தம்மிடத்திலுள்ளதையெல்லாம் நமக்குக் கொடுத்துவிட விரும்புகிறார் என்று நாம் மெய்யாகவே விசுவாசிப்போமென்றால், நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையை அவருக்கென்று முழுமையாக ஒப்படைப்பதிலே எவ்வித காலதாமதமும் இருக்காது.

ஓர் ஏழைப் பெண்ணுக்கு அவளது வீட்டு வாடகையைக் கொடுத்து உதவுவதற்காகப் பணத்துடன் சென்ற ஒரு பாஸ்டரைப் பற்றிய கதை உண்டு. அவர் அவளுடைய வீட்டுக் கதவின் முன் நின்று கொண்டு, அதைத் தட்டுவதும், காத்திருப்பதுமாக இருந்தார். ஆனால் எந்தப் பதிலும் உள்ளிருந்து வராதபடியால், அவர் அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டார். சில தினங்களுக்குப் பிறகு, அவர் அவளை ஒரு தெருவில் சந்தித்தார். அவர் அவளைப் பார்த்தவுடன், அவளிடத்தில், “நான் அன்றொரு நாள் உன் வீட்டிற்குப் பரிசுப் பொருளுடன் வந்து, கதவைத் தட்டினேன். ஆனால் உள்ளிருந்து பதிலேதும் வரவில்லை. கதவும் தாளிடப்பட்டிருந்ததால், நான் அங்கிருந்து போய்விட்டேன்” என்று சொன்னார். உடனே அவள், “அடடே, நான் அச்சமயத்தில் வீட்டினுள்ள்தான் இருந்தேன். வீட்டின் உரிமையாளர் என்னிடம் வீட்டு வாடகையைக் கேட்பதற்காக வந்திருக்கிறார் என எண்ணிக் கதவைத் திறக்காமல் இருந்து விட்டேன். என்னை மன்னித்துவிடவும்” என்றாள். சகோதர, சகோதரிகளே, கர்த்தராகிய இயேசு வாடகையை வசூலிக்க வரவில்லை. அவர், தாம் பெற்றுள்ள யாவற்றையும் நமக்குத் தரும்படிக்கே வந்திருக்கிறார். கற்பனைக்கெட்டாத ஐஸ்வரியங்களை அவர் கொண்டு வருகிறார். அவருக்கு நாம் கதவைத் திறக்காமல் இருப்பது எவ்வளவு மதியீனம்! நம்முடைய வாழ்க்கையை முற்றிலுமாய் அவருக்கென்று ஒப்புக் கொடுக்காமல் இருப்பது எவ்வளவு பெரிய மதியீனம்!

www.csitamilchurchpune.org

contactus@csitamilchurchpune.org

DIOCESE OF TIRUNELVELI BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH PUNE

மீண்டுமாய் ஆபிரகாமின் வேலைக்காரனைப் பாருங்கள். ரெபெக்காஸ்தான் ஈசாக்கிற்கென்று தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர் என்று அவன் அறிந்திருந்த போதிலும், அவளைத் தன்னுடன் வரும்படிக்கு அவன் கட்டாயப்படுத்தவில்லை என்பது இக்கதையின் இன்னொரு சிறப்பம்சமாகும். அவன் அவளுடைய சுய சித்தத்தை மதித்தான். அவள் தானாகவே வருவதற்கு விருப்பம் தெரிவித்த பிறகுதான், அவளை அழைத்துச் சென்றான் (ஆதி 24:54-59). இந்த அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில் நாம் சுருக்கமாகப் பார்த்தது போல, இதுவும் கிறிஸ்துவின் அன்பைப் பற்றியதான குணாதிசயமாக உள்ளது. மனிதனின் தெரிந்தெடுக்கும் விருப்பத்தை தேவன் மதிக்கிறார். தேவ அன்பானது எவரையும் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை. நீங்கள் ஏதாவதொன்றைச் செய்ய வேண்டுமென அவர் நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. உலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் – சொல்லப்போனால், கிறிஸ்தவ தலைவர்களும் கூட – உங்களுடைய விருப்பத்திற்கு மாறான காரியங்களைச் செய்யும்படிக்கு உங்களுக்கு அழுத்தம் தரக் கூடும். ஆனால் தேவன் ஒருபோதும் அப்படிச் செய்யவே மாட்டார். (இத்தருணத்தில், தேவனைப் போல மாற விரும்புகிற எவனும், அவரை இந்த விஷயத்திலும் பின்தொடருவான் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லி விடுகிறேன்). நீங்கள் வேதத்தை வாசிக்கும்படிக்கோ, ஜெபிக்கும்படிக்கோ, அவரை பற்றி சாட்சி பகரும்படிக்கோ அவர் உங்களைக் கட்டாயப்படுத்த மாட்டார். அவர் எந்த ஒரு பாவியும் தம்மிடம் திரும்ப வேண்டுமென கட்டாயப்படுத்துவதுமில்லை, எந்த ஒரு விசுவாசியும் தமக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென கட்டாயப்படுத்துவதுமில்லை. ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைக் குறித்து மோசேக்கு தேவன் கட்டளையிட்ட போது, மனப்பூர்வமாய் உற்சாகத்துடன் கொடுப்பவனிடத்தில் காணிக்கையை வாங்குமாறு அவனைப் பணித்ததையும் (யாத் 25:2), இதே விதியானது மறுபடியுமாக புதிய ஏற்பாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதையும் (2கொரி 9:7) பார்க்கிறோம். உள்ளபடியே இது வேதம் முழுவதுமாகப் பரவிக் கிடக்கிறது. தேவன் தமக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டாலும், அவர் ஒருவரையும் கீழ்ப்படிய வேண்டுமெனக் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை. அவராகவே மனிதனுக்குத் தந்த சுய சித்தத்தை, அவர் எப்பொழுதுமே மதிக்கின்றார். இத்தகைதொரு அன்பை குறித்து பயம் கொள்ள இனியும் நமக்கு அவசியம் ஏதுமில்லை.

The Love of God revealed in “Genesis”

- Zac Poonen

The first mention of love in Genesis 22:2 is where Isaac is called Abraham's only son whom he loves. The offering of Isaac on the altar that follows later on in the chapter is a clear picture of Calvary where God the Father gave His only Son as an offering for our sins. Accordingly the love referred to in verse 2 is a picture of God the Father's love for Christ. The second mention of the word "love" in the Bible is in Genesis 24:67 which tells of Isaac's love for Rebekah - a husband's love for his wife. Here we have a clear picture, as the rest of the chapter also beautifully shows, of the love of Christ for His church. In the New Testament these two concepts are brought together by the Lord in John 15:9 - "As the Father hath loved me (with the love of a father for a son depicted in Genesis 22:2) so have I loved you" (with the love of Christ for the sinner that finds its parallel in the love of a bridegroom for a bride illustrated in Genesis 24:67). Thus, even in the typology in the Old Testament, this thought of God's intense love for man is reflected.

Let us therefore look at Genesis 24 and, in this faint picture provided by the relationship between Isaac and Rebekah, see some of the characteristics of the Lord's great love for us. When God seeks to show us how greatly He loves us, it is very significant that He uses the husband-wife relationship as an example. The union between husband and wife is the most intimate of all earthly relationships. While it would be

www.csitamilchurchpune.org
contactus@csitamilchurchpune.org

MAG_Sep'17

Welcome articles for Mag.,
contactus@csitamilchurchpune.org
1page/250words
by 15th Sep'17

DIOCESE OF TIRUNELVELI BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH PUNE

unwise to carry the parallel too far, the Divine choice of this illustration, confirmed as it is by such New Testament passages as Ephesians 5:21-23, serves clearly to underline the very personal intimacy that the Lord desires to have with each one of us, and that He desires that we should have with Him. In Genesis 24, we may see a kind of allegory of the Divine search for such a relationship with man. There Abraham may be seen as a figure or type of God the Father, Abraham's servant as a type of the Holy Spirit and Isaac as a type of God the Son, while Rebekah takes her place as a type of alien, unredeemed man in the far country who the Holy Spirit seeks to win to Christ. In the attitude of Abraham's servant (who on this mission was representing both Abraham and Isaac) and the attitude of Isaac towards Rebekah, we may discern characteristics of the love of Christ for us.

First of all, we see in Genesis 24 verses 22 and 53 that Abraham's servant gives gifts to Rebekah out of the riches of his master. This gives us an insight into the heart of God. When He comes to us, He does not come demanding, but giving. As a good husband will want to share all he has with his wife, so does the Lord desire to share all He has with us. Many of us have the idea that if we surrender ourselves fully to the Lord, He will make so many demands upon us that our lives will become miserable. Even though we may not say so in as many words, yet this is the reason why we shrink from an unconditional surrender to the Lord. Yet Jesus has clearly told us that the real thief who comes to take away what we have is the devil (John 10:10). But how few believe this! If we really believed that the Lord Jesus has come to give us all that He has, there would be no reserve at all in the surrender of our lives to Him.

A story is told of a pastor who once went to visit a poor old lady in order to bring her a gift with which to pay her rent. He went to her house and knocked at the door, and waited, and knocked again. But there was no response, and so at length he went away. A few days later he met her on the street. "I called on you the other day with a present," he told her, "but found the door bolted and could get no answer." "Oh," said the old lady, "I am sorry. I was inside, but I thought it was the landlord who had come to collect the rent. So I didn't open the door." Brothers and sisters, the Lord Jesus has not come to collect the rent! He has come to give us all that He possesses. He wants to bring us wealth unimaginable. How foolish it is not to open the door to Him. How foolish it is not to surrender our lives to Him utterly.

Look again at Abraham's servant. Another feature of the story is that, even knowing she was God's choice for Isaac, this man did not compel Rebekah to go with him. He respected her free will, and only when she herself was willing did he take her (verses 54-59). That too is characteristic of the love of Christ for us, as we saw briefly at the outset of this chapter. God respects man's freedom of choice. The love of God is without compulsion. He will never force you to do anything. Men in the world - yes, and even Christian leaders - may exert pressure upon you to do many things against your will, but God - never. (And in passing, may I say that any man who seeks to be like God will follow Him in this.) The Lord will never force you to read your Bible, or to pray, or to witness for Him. God never forces any sinner to turn to Him, neither will he force any believer to obey Him. In His instructions to Moses about the Tabernacle, God told him to receive offerings only from those who gave them willingly (Exod. 25:2), and this principle recurs in the New Testament (2 Cor. 9:7). Indeed it runs through the entire Bible. God does command obedience to Him, but He never forces anyone to obey. He will always respect the free will that He Himself has given to man. What need is there, then, for you and me to be afraid of a love like this?

www.csitamilchurchpune.org
contactus@csitamilchurchpune.org

**DIOCESE OF TIRUNELVELI
BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH
PUNE**

BIBLE QUIZ FOR THE MONTH
வேதாகமப் பகுதி : 1சாமுவேல் 1-10 வரை

1. எல்க்கானாவின் எந்த மனைவிக்கு குழந்தைகள் இருந்தன ?

- அபிகாயில்
- அன்னா
- பெனின்னா

2. அன்னா மன்றாடிக்கொண்டிருந்த போது ஏலி என்ன கருதினார்?

- அவள் ஒரு தூய இஸ்ராயேல்
- குடிக்காரி
- ஆழிந்த பிரார்த்தனை

3. சாமுவேல் மக்களை மிஸ்பாவில் ஆண்டவட் திருமுன் அழைத்தபோது சவுல் எங்கே இருந்தார்?

- பொருட்குவியலிடையே ஒளிந்து இருந்தான்
- கழுதைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்
- சில அபிஷேக எண்ணையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான்

4. சாமுவேலின் தாய் அவனுக்காக ஆண்டுதோறும் என்ன கொடுப்பாள்?

- ஒரு சிற்றாடை
- பணம்
- உணவு

5. இரவில் யார் அழைத்தார் என்று சாமுவேல் நினைத்தார்?

- ஏலி
- கடவுள்
- தாய்

6. ஆண்டவர் தாம் சாமுவேலை அழைத்தார் என்று ஏலி தெரிந்துக் கொண்டபிறகு அவனிடம் என்ன கூறினார்?

- அடுத்த கனவு வரும் வரை போய் தூங்கு
- ஆண்டவரே பேசும் உம் அடியான் கேட்கிறேன்
- ஆண்டவரே நான் என்ன செய்யும்படி நீர் எனக்கு சித்தமாயிருக்கிறீர் என்றான்

www.csitamilchurchpune.org
contactus@csitamilchurchpune.org

**DIOCESE OF TIRUNELVELI
BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH
PUNE**

7. ஆண்டவரது உடன்படிக்கை பேழை பானையத்திற்குள் வந்ததும் இஸ்ரவேலர் என்ன செய்தனர்?

- பலிபீடம் அமைத்தார்கள்
- கூடாரங்களில் ஒளிந்துக்கொண்டார்கள்
- பெரும் ஆரவாரம் செய்தனர்

8. சவுல் எந்த குலத்தை சார்ந்தவர்?

- ஆசேர்
- பென்யமின்
- யோசேப்பு

9. 'இஸ்ரவேலினின்று மாட்சி அகன்று விட்டது' என்னும் பொருள்பட பெயர் என்ன?

- அப்னேர்
- அப்சலோம்
- இக்க போது

10. கடவுளின் பேழையை தாகோன் சிலை அருகில் வைத்தபோது என்ன நடந்தது?

- அந்த இடத்தில் பூமி அதிர்ந்தது
- தாகோன் சிலை ஆண்டவரின் பேழையின் முன் முகம் குப்புறத் தரையில் இருமுறை விழுந்து கிடந்தது
- ஆண்டவரின் பேழையில் தீப் பற்றி எரிந்தது

11. ஏன் ஆண்டவர் மக்களுள் எழுபது பேரையும் ஐம்பதினாயிரம் பேரையும் சாகடித்தார்?

- அவர்கள் தேசத்தின் குடிகளை வேசித்தனம் பண்ணினார்கள்
- அவர்கள் ஆண்டவரின் பேழைக்குள் உற்று நோக்கினர்
- அவர்கள் 'பால்' ஐ வழிப்பட்டார்கள்

12. ஆண்டவரின் பேழையை எடுத்து செல்வதற்கு யாரிடம் கூறினார்கள்?

- ஒபேத்திடம்
- கிரியத்து எயாரிம் வாழ் மக்களுக்கு
- இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு

13. எவ்வாறு ஆண்டவர் பெலிஸ்தியரிடமிருந்து இஸ்ரவேலரைக் காப்பாற்றினார்?

- ஆண்டவர் பெலிஸ்தியர் மீது பேரிடி முழங்கச் செய்தார்.
- ஆண்டவர் மின்னலை அனுப்பினார்
- ஆண்டவர் பெருங்கல் மழையை அனுப்பினார்

www.csitamilchurchpune.org
contactus@csitamilchurchpune.org

**DIOCESE OF TIRUNELVELI
BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH
PUNE**

14. சாமுவேல் மிஸ்பாவுக்கும் சொனாவுக்கும் நடுவில் நிறுத்தின கல்லிற்கு என்னவென்று பெயரிட்டார்?

- பெத்தேல்
- எல்பெத்தேல்
- எபனேசர்

15. சவுலின் உடல் உயரத்தைப் பற்றி என்னவென்று கூறலாம்?

- அவனுடைய தோள்கள் பரந்து இருந்தது
- அனைவரையும்விட உயரமானவர்
- அவன் பலசாலி

www.csitamilchurchpune.org
contactus@csitamilchurchpune.org

MAG_Sep'17

*Send the Answers to
contactus@csitamilchurchpune.org
And win fabulous prizes
by 15th Sep'17*